

Arrest

nr. 270 164 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2021 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar Armeens minderjarig kind X, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 september 2021 om “geen verder gevolg te geven aan de aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie”.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor verzoekster en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 februari 2020 diende verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, voor zichzelf en voor haar biologische kinderen, waaronder B.D. een verblijfsaanvraag in. Voor B.V., van Nederlandse nationaliteit, betrof dit een verklaring van inschrijving (bijlage 19) op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 augustus 2020 nam de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) voor haar biologisch kind B.V., van Nederlandse nationaliteit, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) en voor haar biologische zoon B.D., de beslissing om geen gevolg

te geven aan de aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissingen diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arresten nrs. 248 802 en 248 803 van 8 februari 2021 verwierp de Raad deze beroepen.

Op 7 augustus 2020 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voor het ander Nederlands kind B.A. (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoekster ook een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 248 801 van 8 februari 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Op 7 augustus 2020 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) voor verzoekster zelf. Verzoekster diende immers een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van haar Nederlandse minderjarige dochter (bijlage 19ter). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 251 242 van 19 maart 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Op 26 maart 2021 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart voor zichzelf als familielid van een burger van de unie, in functie van haar minderjarige biologische Nederlandse dochter B.V. Op 24 september 2021 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) wederom het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 269 671 van 14 maart 2022 verwierp de Raad dit beroep.

Op 26 maart 2021 diende verzoekster ook voor haar Nederlandse dochter, B.A. een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, haar ter beschikking gesteld door verzoekster (bijlage 19). Op 24 september 2021 nam de gemachtigde wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) voor verzoekster haar Nederlandse biologische dochter B.A. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 270 162 van 21 maart 2022 verwierp de Raad dit beroep.

Op 26 maart 2021 diende verzoekster voor haar Nederlandse biologische dochter, B.V. opnieuw een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, haar ter beschikking gesteld door verzoekster (bijlage 19). Op 24 september 2021 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 270 163 van 21 maart 2022 verwierp de Raad dit beroep.

In functie van zijn Nederlandse zus B.V., werd door verzoekster op 26 maart 2021 voor haar jongste kind B.D. een aanvraag ingediend als ander familielid van een burger van de Europese Unie. Op 24 september 2021 stelde de gemachtigde dat geen gevolg wordt gegeven aan deze aanvraag omdat zijn zus B.V. het verblijfsrecht niet uitoefent.

Dit is de bestreden beslissing van het kind B.D., die luidt als volgt:

“Uit onze informatie blijkt dat betrokkene een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie deed op 26.03.2021.

Er zal geen verder gevolg gegeven worden aan deze aanvraag.

Betrokkene valt buiten het toepassingsgebied van art. 40bis gezien de EU-burger, nl B., V. (04.09.28 448-52), het verblijfsrecht niet blijkt uit te oefenen.”

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 50, § 2, 4° van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Ze licht het middel toe als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker zijn moeder heeft een schorsend beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zal diensgevolge in het bezit worden gesteld van een Bijlage 35. Tevens werden er in hoofde van B. V., geboren te Roosendaal (Nederlands), met de Nederlandse nationaliteit (in casu de zuster) tevens een schorsend beroep ingesteld tegen de Bijlage 20 (uitgevaardigd jegens haar (zie AD)).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar moeder tijdens de integrale behandelingstermijn tewerkgesteld was en dat haar tewerkstelling in België zich zal voortzetten.

Het gewijzigde KB arbeidskaarten bepaalt in artikel 2, 2°, d) dat een bijlage 35 van familielid van Belg of Unieburger recht geeft om te werken als vrijgestelde van arbeidskaart.

De hypothese dat verzoeker zijn moeder niet meer verder kan werken in België is louter een hypothese, dewelke indruist tegen de objectieve gegevens van het administratief dossier en tegen de uitdrukkelijke bepalingen van art. 50, §2, 4° van 8 OKTOBER 1981. - Koninklijk besluit. Het staat buiten kijf dat verzoekster voldoende bestaansmiddelen hebben en niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel.

Volgens het Unierecht moet verwerende partij dat geval per geval beoordelen. Zij moet onderzoeken of de financiële problemen al dan niet van tijdelijke aard zijn en dient ook rekening houden met de duur van het verblijf in België, de persoonlijke omstandigheden en het belang van de kinderen, wat in casu resoluut niet is gebeurd.

Art. 50.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. *[De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.*

§ 2. *Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :*

1° werknemer : *een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis ;*

2° zelfstandige : *een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer [en [een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft]];*

3° werkzoekende

a) *een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en*
b) *het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;*

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) *het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en*

b) *een ziektekostenverzekering."*

Er dient te worden opgemerkt dat nergens in art. 50, §2, 4° van 8 OKTOBER 1981. - Koninklijk besluit - vereist wordt dat de inkomsten van de derde toekomstgericht stabiel en regelmatig dienen te zijn. Ze moeten enkel voldoende zijn, wat in casu niet wordt betwist door verwerende partij.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van haar gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40, §4 eerste lid 2° en tweede lid vreemdelingenwet en art. 50, §2, 4° vreemdelingenbesluit."

Verzoekster geeft eerst een theoretische uiteenzetting over de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster wijst erop dat zij een schorsend beroep heeft ingesteld bij de Raad wat betreft de beslissing die op haar betrekking heeft en dus in het bezit zal gesteld worden van een bijlage 35. Ook voor B.V., de Nederlandse zus van het kind B.D. werd een schorsend beroep ingediend tegen de bijlage 20, die betrekking heeft op B.V. Ze wijst erop dat zij als moeder gedurende de hele tijd tewerkgesteld was en die tewerkstelling zal voortzetten aangezien op grond van artikel 2, 2 d van het gewijzigde KB arbeidskaarten een bijlage 35 het recht geeft om te werken. Dat zij niet langer mag werken, is volgens verzoekster louter een hypothese, die indruist tegen de gegevens van het dossier en tegen het bepaalde in artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit. Het staat volgens haar buiten kijf dat ze voldoende bestaansmiddelen heeft en haar gezin niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel. Verzoekster citeert artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit en stipt aan dat deze bepaling niet stelt dat die bestaansmiddelen toekomstgericht, stabiel en regelmatig moeten zijn, ze moeten alleen voldoende zijn. Bijkomend had de gemachtigde moeten oordelen of de financiële problemen al dan niet tijdelijk zijn en moeten rekening houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het belang van de kinderen.

Tot slot stelt verzoekster dat de gezinscel in België zal geraakt worden door de bestreden beslissing en ze onstuitbaar met de nadelige consequenties van de beslissing zal geconfronteerd worden.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster wel een theoretische uiteenzetting geeft van de formele motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht, doch niet toelicht op welke wijze deze beginselen of wetsartikelen worden geschonden. Verzoekster voert in de aanhef en in de conclusie immers alleen de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van regelgeving aan. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit.

Echter, artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en het tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit luiden als volgt:

Artikel 40, § 4, eerste lid 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1°[...];

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3°[...].

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.” (eigen onderlijnen)

Artikel 50, § 1 en § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit:

“§1 De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

[...]

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering.” (eigen onderlijnen)

Verzoekster voert evenwel zelf aan in het verzoekschrift dat haar zoon, op wie de bestreden beslissing betrekking heeft, van Armeense nationaliteit is. Bijgevolg zijn de voormelde bepalingen niet op hem van toepassing. Ter zitting hierop gewezen, bevestigt de raadvrouw dat het kind B.D. de Armeense nationaliteit heeft volgens het verzoekschrift en stelt zij dat de verwijzing naar de voormelde rechtsregels

een materiële vergissing betreft. Nu artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit in extenso werd geciteerd, kan niet aangenomen worden dat het om een materiële vergissing gaat.

Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat het gehele betoog geen betrekking heeft op de motieven van de bestreden beslissing. Het betoog is identiek aan het betoog gericht tegen de beslissingen van zijn Nederlandse zussen B.A. en B.V., maar de motieven van de thans bestreden beslissing zijn anders.

Ten overvloede kan de Raad verwijzen naar hetgeen hij heeft vastgesteld in het arrest voor de zus B.V. in functie van wie verzoekster voor haar biologisch kind B.D. een verzoek om gezinshereniging heeft ingediend.

De Raad stelde als volgt:

“Kernbetoog van verzoekster is dat zij, omwille van het indienen van een schorsend beroep bij de Raad tegen de bijlage 20 die haar aanbelangt, die haar het recht op verblijf ontzegt dat zij beoogt op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat zij daardoor in het bezit is gesteld van een bijlage 35, wel nog het recht heeft verder te werken en dus nog regelmatige bestaansmiddelen kan genereren voor haar minderjarige Nederlandse dochter B.V. Zij stelt eveneens dat buiten kijf staat dat ze ondertussen voldoende bestaansmiddelen heeft.

Er wordt niet betwist dat verzoekster een beroep tegen de beslissing van weigering van verblijf voor meer dan drie maanden volgend op haar aanvraag als moeder in functie van haar Nederlandse biologische dochter heeft ingediend en dat zij dientengevolge in het bezit werd gesteld van een bijlage 35.

Zoals verzoekster stelt, blijkt uit artikel 2, 2, d van het geconsolideerd Koninklijk Besluit van 9 juni 1991 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers dat: “zijn vrijgesteld van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart: d) de buitenlandse onderdaan die het voordeel inroept van een recht op verblijf op grond van artikel 40bis of van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, die gedurende het beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houder is van een geldig document overeenkomstig het model van bijlage 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Echter, nu de Raad bij arrest nr. 269 671 van 14 maart 2022 het beroep van verzoekster heeft verworpen, kan zij niet langer beschouwd worden als een dergelijke buitenlandse onderdaan die gedurende het beroep bij de Raad, houder is van een bijlage 35 en aldus vrijgesteld is van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart.

Bijgevolg stelt zich de vraag naar het belang dat verzoekster heeft bij haar betoog.

Nu verzoekster niet langer dienstig kan verwijzen naar de bijlage 35, die haar vrijstelde van het hebben van een arbeidskaart, heeft zij geen belang bij haar betoog dat zij onder een bijlage 35 en dus tijdens een schorsend beroep bij de Raad, wel de mogelijkheid heeft regelmatige inkomsten te verwerven en dat het buiten kijf staat dat zij voldoende bestaansmiddelen heeft om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, zoals vereist door artikel 50 §2, 4° van het Vreemdelingenbesluit.

De vraag naar het belang werd ter zitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen en de raadsvrouw gedraagt zich dienaangaande naar de wijsheid. Hiermee toont verzoekster niet aan dat zij nog enig belang heeft bij haar betoog.

Waar verzoekster nog stelt dat artikel 50 §2, 4° van het Vreemdelingenbesluit geen vereiste stelt dat de inkomsten toekomstgericht, stabiel en regelmatig dienen te zijn, gaat zij eraan voorbij dat uit artikel 40 §4 tweede lid van de Vreemdelingenwet wel blijkt dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen hoe dan ook wordt rekening gehouden met de aard en de regelmaat van de inkomsten. Verder ziet de Raad ook niet in waarom de gemachtigde een beoordeling had moeten maken of de financiële problemen al dan niet tijdelijk zijn, aangezien de gemachtigde zich niet heeft gesteund op financiële problemen van verzoekster. Er wordt immers niet langer betwist, in tegenstelling tot de vorige bijlage 20, dat de bestaansmiddelen in theorie voldoende zijn, maar de gemachtigde steunt

zich op het feit dat zij niet langer op regelmatige wijze (lees: legale wijze) bestaansmiddelen kan ter beschikking stellen van haar kind.

Waar verzoekster ten slotte nog aanstipt dat de gezinscel in België door de bestreden beslissing wordt geraakt, kan de Raad niet volgen. Zowel voor verzoekster, als voor haar drie biologische kinderen werd immers het verblijf geweigerd. Verder is de verwijzing naar de nadelige consequenties van de bestreden beslissing dermate vaag dat dit standpunt ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

*Het middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.
Het is deels onontvankelijk, deels ongegrond.”*

De Raad verwijst integraal naar deze beoordeling.

Verder stelt de Raad eveneens ten overvloede vast dat nu hij bij arrest nr. 270 163 van 21 maart 2022 het beroep tegen de bijlage 20 afgegeven aan de zus B.V. heeft verworpen, hij niets anders kan dan vaststellen dat de referentiepersoon (B.V.) in functie van wie verzoekster voor B.D. een verblijfsrecht tracht te bekomen, zelf niet beschikt over een verblijfsrecht als unieburger in het Rijk dat het recht op een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen openen, zodat ook het afgeleid verblijfsrecht voor het kind B.D. niet mogelijk is.

Het middel is in de mate dat het onvankelijk zou zijn, minstens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES